

El reflex de la vida

Mai m'he disfressat de Scarlett, però he seguit utilitzant el truc de pessigar-me les galtes per ruboritzar-me

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=MFIEIQbmr5o>

Quan era molt petita, els dissabtes al matí, mentre ella feia feina, la meva mare em posava una pel·lícula de vídeo. Jo sempre volia la mateixa: *Allò que el vent s'endugué*. M'asseia davant del televisor i al·lucinava sense entendre gairebé res. Em fascinava i proud. Vibrava amb la banda sonora, amb els colors, amb els diàlegs? Durant anys, vaig suplicar que em deixessin disfressar-me de Scarlett O'Hara per Carnestoltes, però a casa van considerar que no era una disfressa infantil i que, per tant, estava vetada. Mai m'he disfressat de Scarlett, però he seguit utilitzant el truc de pessigar-me les galtes per ruboritzar-me quan no tenia coloret a mà.

Durant la setmana gairebé no ens deixaven mirar la tele, de manera que els caps de setmana dels cinc als tretze vaig empassar-me totes les pel·lícules de sobretaula de TV3, algunes que havien fet durant la setmana i que la meva mare -a qui estranyament li preocupava més la nostra educació audiovisual que literària- ens havia gravat, i les pel·lícules d'estrena que arribaven tres mesos més tard als cines Versalles, del meu poble.

Quan va veure que el cinema era tan necessari per a mi, la mare em va deixar fer-me sòcia del videoclub, on per tres-centes pessetes podies tenir els Caçafantasmes a casa durant vint-i-quatre hores. I, naturalment, *Pretty Woman*, *Dirty Dancing*, *Back to the Future* i totes les pel·lícules que havies de veure als noranta si volies ser algú de profit. Tenia dret a una pel·lícula setmanal, que normalment agafava dissabte i que triava molt bé. Si m'agradava, la veia dues vegades seguides.

De la mateixa manera que em va deixar d'interessar la literatura infantil i juvenil, va deixar d'interessar-me el cinema per a tots els públics. Ja tenia catorze anys i vaig començar a fer una de les coses que m'han acompanyat fins ara i que més m'agraden del món: anar al cinema sola. Com que era molt responsable, els pares em deixaven agafar l'autobús que em deixava a la Diagonal i, quan sortia de l'institut, me n'anava a la Filmoteca dels cines Aquitània i m'hi passava tota la tarda. No em deixaven quedar a la darrera sessió, però sí a les dues primeres. I allà, amb una bossa de llaminadures poc sorolloses que també duc avui al cinema, m'empassava tots els cicles que m'interessaven. D'aquella època recordo moments preciosos: descobrir la Nouvelle Vague i el neorealisme, que mai més no em deixarien, fer una cua que envoltava tota l'illa de cases proveïda d'una caixa de donuts que encara no se'm posaven directes al cul per veure la versió sense talls d'*El resplandor* de Kubrick, *París-Texas* per primera vegada, Lynch, Jarmusch, Cassavettes i jo, allà, sentint-me increïblement gran. Però la realitat és que era tot just una adolescent, aprenent de què anava la vida tancada en una sala en comptes d'experimentar-ho. Prenent notes constantment, només per a mi, amb aquella sensació d'estar fent un aprenentatge autònom que només podia fer així. Encara ara no sabia dir si ho veia com un aprenentatge cinematogràfic o vital.

Quan escolto l'obertura del Rocky Horror Picture Show, hi sento l'amor pel cinema. Pel cinema de sessió doble, no pas pel cinema des d'una perspectiva intel·lectual que jo mai vaig tenir d'entrada. Per la màgia de posar-te davant d'una pantalla i que t'expliquin coses, llocs que no coneixes, mons imaginaris. Per tot el que el cinema ha fet de mi, de manera inevitable i sense saber gaire com. Per totes les vegades que he vist *Tootsie* quan l'he enganxat a la tele, amb aquella sensació de ser a casa, amb gent coneguda.

Mai saps què t'aportaran les teves obsessions quan les iniciis. Segurament, quan agafava el primer que trobava i recitava per casa *?Poso a Déu per testimoni que mai més tornaré a passar*

fam...? no tenia ni idea que estava forjant una manera d'explicar-me el món a través d'una simbologia i un imaginari molt concrets.

Potser, com deia François Truffaut, sempre he preferit el reflex de la vida a la vida mateixa. És molt més catàrtic i menys perillós.

Foto: Selznick International Pictures / Metro-Goldwyn-Mayer

Cançó: Science Fiction/Double Feature (OST Rocky Horror Picture Show, 1975)